

Θυσία στον Έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στη ρομαντική Βενετία!... Ο 'Αλέο και η πανέμορφη 'Ιουλίττα ζούν μαζί. Ο 'Αλέο λατρεύει την 'Ιουλίττα. Την γεμίζει όωρα. Δεν της άρειται τίποτε. Θέλει να την κάνει ευτυχισμένη. Την λατρεύει, γονατίζει, σαν 'Ιλιανγία!... Μία ή 'Ιουλίττα είνε ακόμα έρωταμένη με τον άνδρα που την άγάπησε, την κατέστρεψε και την παράτησε στους πέτρε βράχους, τον Λεώνη Λεώνη. Δεν μπορεί να τον ξεχάσει, και ο 'Αλέο την ικετεύει, κλαίει, προσάξει... Τότε ή 'Ιουλίττα του διηγείται την ιστορία του έρωτός της με τον Λεώνη. Πώς θηλασθή ο Λεώνης έμφανίστηκε μία μέρα στις Βρυελλών και τους έθάμωσε όλους με τους τρόπους του, τις γνώσεις του, την κημοτήτά του, και πώς ή 'Ιουλίττα τον άγάπησε τρελλά, παράφορα...

(Συνέχεια έκ τόσ προηγούμενων)

Τότε όμως ξύπνησε και πάλι στην ψυχή της θείας μου, ή πρώτη της αντίπαθεια και δυσπιστία για τον Λεώνη. Συμβούλευσε επίμονα τους γονείς μου, να ζητήσουν θετικότερες πληροφορίες για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Οί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Όί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Όί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Όί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Όί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Όί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

Όί γονείς μου, μπρός στα όρθά—άλλωστε—έπιχειρήματα και συμβουλές της θείας μου, άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν. Ζήτησαν πληροφορίες άπ' τον μεγαλύτερο θετικότερο πληροφορικές για τό ποιόν, για τό παρελθόν, και για την πραγματική οικογενειακή και περιουσιακή κατάσταση του ξένου αυτού.

—Φριχτά λόγια εξέφυγαν άπ' τα χείλη μου... 'Αλλά, μάρτυς μου ο Θεός, στην καρδιά μου δεν ύπάρχει μίσος!... 'Υπόφερα πολλά άπ' τον όλεθρο εκείνον Λεώνη, αλλά δεν τον μισώ, ούτε θέλω να τον κατηγορήσω... 'Όχι!... Δεν θέλω να κοκκινίζω άπό ντροπή, έπειδή άγάπησα έναν τέτοιο άνθρωπο... Είνε κι' αυτός άξιός οίκτου, παρ' όλη την άρχαιότητά του... 'Αχ, πού να ήξερες κι' άλλα, κι' άλλα άκόμα!... Μά έννοια σου, δόν 'Αλέο... Θα σου τά πώ όλα, θα τά μάθεις όλα, γιατί σου τό ύποσχέθηκα επίσημα!

Εξακολούθησε την ιστορία σου, 'Ιουλίττα μου! της είπα τρυφερά. Είνε τόσο έννοχος, ο άνθρωπος αυτός, ώστε να μην ύπαρχει λόγος να μου τον παραστήσεις πύ ενοχον άκόμη!

Κι' ή 'Ιουλίττα, συγκτενώνοντας τη θηλαή της και στενά ζωντας βαθεία κι' όδυνηρά, εξακολούθησε ως έξής τη θλιβερή άφήγησή της:

—Μπορεί να ήταν, ό,τι ήταν ο Λεώνης αυτός, δόν 'Αλέο... 'Αλλά τό βέβαιο επίσης ήταν, ό,τι με άγαπούσε άληθινα. Με λάτρευε 'Αγαπούσε την 'Ιουλίττα μου, άγαπούσε ένένα άποκλειστικά κι' ο χρόνος τό άπέδειξε άρόγτερα. Ναι, ναι!... Μην κοκκιάς τό κεφάλι σου δίσπιστα, δόν 'Αλέο Βυσταμέντι... Ο Λεώνης είνε ένα ωραίοτατο κορμί προικισμένο συγχρόνως με μεγάλη, με άπειρατη ψυχή... Τόσο μεγάλη ήταν ή ψυχή του, τόσο φαρούά, ώστε όλες ή άρετές, αλλά κι' όλα τά έλαττώματα, όλα τά άγνά πάθη, αλλά κι' όλα τά φαύλα συγχρόνως, χωρούσαν μέσα της, κι' ύπάρχον μέσα της... Κανάνας, ποτέ, δεν θέλησε να τον κρίνει άμερόληπτα... Τόν θαύμαζαν, αλλά και τόν φθονούσαν στο βάθος της ψυχής των... 'Ήσαν άνίκανοι να φτάσουν στα ύψη της άληθινής άξίας του, κι' έτσι δεν μπορούσαν να τον νοιώσουν και να τον κρίνουν δικαία...

Μονάχα έγω τον γνώρισα κατά βάθος, κι' έτσι μονάχα έγω μπορούσα να τον δικαίωσω, όπως και τον δικαίωνω άλλωστε!...

Τελος πάντως, ο Λεώνης άπ' την έποχή των άρραβώνων μας άκόμη, είνε κατορθώσει να διαμόση την ύπερβατήν ψυχή του. Τά λόγια του με μεθούσαν. Δεν ήξερα ως τότε τίποτε, άπ' τις τρυφερότητες ένός έρωτος περιπαθούς, και γι' αυτό τά αισθησιακά πού δοκίμασα κοντά του, μου φαίνόντουσαν ούρανια, μαγευτικά. Πιθανόν, σε μία άλλη κοπέλλα πού έμπεριε στην άληθινή ζωή άπό μένα, να μην προξενούσαν τόσο βαθεία έντύπωση τό γλυκά λόγια κι' ή τρυφερή συμπεριφορά του Λεώνη άπάνταί μου. Πιστεύω όμως άκλόνητα, ό,τι δεν θα ύπάρχει άλλος νέος στον κόσμο με τις χάρες του Λεώνη, κι' ό,τι ποτέ χείλη άνθρώπων δεν θα πρόφρασαν λόγια άγάπης με τόση γοητεία, με όση τά χείλη, τά δικά του!...

Κατά πολύ άνώτερος άπ' τον καθέναν, τόσο στα προτερήματα, όσο και στα έλαττώματα, είνε διαφορετικό τρόπον να μιλάει, να συγκινεί, και να πείθει... 'Επίσης διαφορετικά ήσαν και τά βλέμματά του, καθώς κι' ή έκφρασί τους στην κάθε περίστασι και στο κάθε συναίσθημα πού συγκινούσε την ψυχή του... Ναι!... 'Ακούσας μία θελκτική γυναίκα κάποτε, να λέη για λογαριασμό του:

—Όταν ο Λεώνης κρατά ήνα μπουκέτο λουλουδιών, στα χέρια του τά λουλούδια αυτά έχουν πού γλυκό άρωμα, παρά στα χέρια ένός όποιουδήποτε άλλου!

Κι' ήταν άληθινό αυτό, δόν 'Αλέο... Παρόμοιος ήταν και σ' όλα του ο Λεώνης, κι' όχι μονάχα στα λουλούδια... 'Εδινε με την παρουσία του ξεχωριστή λάμψη, και στα πού κοινά κι' άλλα πράγματα άκόμη... Τόν κύκλωνε πάντα, κάτι, σαν φωτοστέφανος άκατανίκητης γοητείας...

Κι' αυτή άκριβώς ή γοητεία του, τόσο με τυλίξε στα δίχτυα της, ώστε θεώρησα ό,τι συχισμένον τον έαυτό μου, κι' ό,τε καν άποτειράθηκα να

Ξεμπλέω από αυτά!

Τὸν ἀγάπησα λοιπόν, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου.

... Τὴν ἀγάπησα τυφλά, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Καί μού φάνηκε τότε, ὅτι μεγάλησα ἀράνταστα, ὅτι ξεψώθηκα ἀφθαστα στὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Θεοῦ ἔργο, ἦταν αὐτό; Τοῦ Λεώνη, τῆς ἐκλεκτῆς προσωπικότητος τοῦ Λεώνη ἔργο, ἦταν αὐτό; Τῆς ἀγάπης ἔργο, ἦταν; Δὲν ξέρω...

Αὐτὸ πού ξέρω, εἶνε ὅτι ἐνοιώσα ἀνέκφραστη ὑπερφάνεια, ἀνέκφραστη εὐτυχία, πού ἀγάπησα τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν, καί πού μὲ πρόεξε κι' ἐκεῖνος! Μιά ψυχὴ δυνατὴ, αἰσιόδοξη, γεμάτη ζωντανία καί χυμούς, ἀναπτύχθηκε τότε μέσα μου, σκίσε ὀλέτελα τὴν παλιὰ ἀσύναμη ψυχὴ μου, καί ἐξεχύθηκε δυναμιώοντας μέσα τὸ κορμί μου...

Κάθε μέρα πού περνοῦσα, ἀνακάλυπτα μέσα μου καινούργιους κόσμους, καινούργιες ἰδέες, καινούργιους σιγαμαμούς, ἀγνωστα ὅλα αὐτὰ ὡς τότε στὴν κοιμισμένη διάνοιά μου. Ἀπὸ μὰ λέξι τοῦ Λεώνη, βλάτταναν στὴν καρδιά μου τόσο συγκλονιστικά καί γλυκὰ συναισθηματικά ὅσα ἐν ἐφάν βλασ ἦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ κούφια φιλοφρονηματικά λόγια, πού εἶχα ἀκούσει ὡς τότε στὴ ζωὴ μου...

Ὁ Λεώνης, βλέποντας τὴς ἀπροσδόκητες καί περαστικές αὐτὲς πρόδοξες μου, ἀγαλλιοῦσε, κι' ὑπερφανεῖτο γιὰ τὸ ἔργο του. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ πιὸ πολύ, μού χάρισε ἄθρονα βιβλία. Ἡ μητέρα μου περιριζόταν μόνον νὰ κυτῆ τὸ χρυσὸ δέσμιό τους, τὸ γυαλιστερό χαρτί τους, καί τὴς ὥραιες χαλκογραφίες τους, χωρὶς οὔτε κἀν τοὺς τίτλους νὰ διαβῶζῃ. Ὁ μῦθος αὐτὰ τὰ βιβλία, πού τόσο ὡμορφοτάδερσκε ἡ μητέρα μου, ἐμμελῶτα νὰ κατατρέφουν τὸ μυαλό καί τὴν καρδιά τῆς μονακριφῆς κόρης τῆς...

Ναί, ἦσαν — βέβαια— ὅλα καλά κι' ἀθῶα μυθιστορηματά, ὅλα σχεδὸν ἀπὸ γυναικῆς γραμμένα, ἦσαν βῦνοι τοῦ ἔρωτος. Καί τὰ διάβασα, ὡς διψασμένη. Καί συγκινήθηκα. Κι' ἔκλαμα. Ὁ ἰδανικὸς κόσμος τῶν — οἱ ἦρωες κι' ἡ ἡρωίδες — ἀνύψωσαν τὴν ψυχὴ μου... ἀλλὰ καί τὴν ἀφάνισαν: "Ἐγὼ εἶνα ὄνειροπόλος, ὀνειμαντική, μυστικοπαθής, ζώντας διαρκῶς σὲ σύννεφα ὠραίων καί μεγάλων αἰσθημάτων. ἀλλὰ παρασβέπωντας — δυστυχῶς! — καί τὴν πεζὴ μὰ πὸ νύγυρη πραγματικότητα..."

"Ἀλλοίμονο στὴς γυναῖκες, ὅταν ἀποκοῦν ἕνα τέτοιο χαρακίρι!..."

"Ἀλλοίμονο!..."

"Ἐφτασαν τρεῖς μῆνες, γιὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ ὀλεθρία αὐτὴ μεταμόρφωσις μου. Κι' ἦρθε ἐπέτελος, ἡ παραμονὴ τῶν γάμων μας..."

"Ἀπ' ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, πού ὑποσχέθηκα ὁ Λεώνης νὰ μὰς φέρῃ καί νὰ μὰς δεῖξῃ, ἦρθαν ἀπ' τὴ Βενετία μόνον τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γεννήσεώς του ἀπὸ λαμπρὰ οἰκογένεια ἐδ-πατριδῶν, καθὼς καί τὸ βαπτιστικὸ του. "Εκεῖνα ὅμως πού ἀφοροῦσαν τὴν παρουσιακὴ κατάστασί του, τὰ εἶχε ζητήσει— ὅπως μὰς εἶπε— ἀπὸ κάποιον δικηγόρο. Κι' ἀμέλης ἴσως ἐκεῖνος, ἀργόσα ἀκόμη νὰ μὰς τὰ στείλῃ..."

"Ἦταν καταγανακτισμένος, καί καταστενοχωρημένος ὁ Λεώνης, γι' αὐτὴν τὴν ἀργοπορία τοῦ δικηγόρου του. "Ἐδειχνε τρομερὴ ἀπελπισία, γιὰτὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας αὐτῆς τοῦ δικηγόρου του, ἀναβαλλόταν φυσικά κι' ὁ γάμος μας ἀπὸ ἡμέρα σὴν ἡμέρα..."

Καί τέλος, ἕνα πρωί, ἦρθε τὸ σπῆτι μὰς μὲ ὕφος ἀπογνώσως ἀληθινῆς. "Ἐθῶαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιά ἐπιστολή, δίχως ταχυδρομικὴ σφραγίδα — μὰς εἶπε ὅτι τὴν ἔλαβε μὲ ἔκτακτον ἀγγελιαφόρο—καί τὴν ἔδωσε στὴ μητέρα μου νὰ τὴ διαβάσῃ..."

"Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, ἔλεγε τὰ ἑξῆς: "Ὅτι ὁ δικηγόρος του εἶχε πεθάνῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι ὁ διάδοχός του βροχικὴ μεγάλη ἀτάξια στὰ ἔγγραφα του, ὅτι χρειαζόντουσαν μιά ὡς δυὰ ἔβδομάδες γιὰ τὴν τακτοποιήσι τους, κι' ὅτι εἰς τέλος αὐτῆς τῆς προθεσμίας, θάβρισκε τὰ σχετικὰ ἔγγραφα—ὅπως ἔλεγε—καί θὰ τὰστελνῃ στὴν 'Ἐκλαμπρότητά μου!"

Αὐτὰ τὰ ἐμπόδια εἶχαν κάνει ἐξω φρενῶν τὸν Λεώνη. Πέθαν-

νε, ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ τὴ στενοχωρία του. Ἡ λαχτάρα του κι' ἡ ἀνυπομονησία του, γιὰ τὴν ἀναβολὴ τοῦ γάμου μας, τὸν ἀκότωνε. "Ἀχ, πότε θὰ περνοῦσαν λοιπόν, αὐτῆς ἡ δυὸ κολασμένες ἔβδομάδες!"

Καί λεγοντας αὐτὰ ὁ Λεώνης, μ' ἔξαψι κι' ἀπόγινωσι, ἔπεσε σὲ μὴ πολυθρόνια, κι' ἄρχισε νὰ κλαῖῃ...

"Ὁχι!... Μὴ χαμογελάς εἰρωνικὰ, δὸν 'Ἀλέο!... Δὲν ἦσαν πλακίσια, αὐτὰ τὰ δάκρυά του... "Ἀπλῶσα τὸ χέρι μου νὰ τὸν παρηγορήσω, καί τὸ χέρι μου βράχθηκε ἀπ' τὰ ζεστά του δάκρυα!"

Τόσο πολὺ συγκινήθηκα κι' ἐγὼ, ὥστε μ' ἔπιασαν λυγμοί, κι' ἄρχισα νὰ κλαίω. Οὔτε κι' ἡ δύστυχη μητέρα μου, μπόρεσε ν' ἀντέξῃ. Κλαίοντας, ἔτρεξε βιαστικά κάτω στὸ κατάρτημα τοῦ πατέρα μου, τὸν τράβηξε βίαια ἀπ' τὸ μπράτσο, κι' ἀπελπιωμένη τοῦ ἐξέφωνε:

"Αὐτὸ πού κάνεις, φίλε μου, εἶνε μιά βαρβαρότης ἀπ' τὴς λίγες!... Πῶς βασταίει ἡ ψυχὴ σου, κι' ἀναβάλλεις διαρκῶς τὸ γάμο τῶν παιδιῶν μας!... Γιὰτὶ ἀναβάλλεις διαρκῶς τὴν εὐτυχία τους, ἀφοῦ κι' ὁ ἴδιος βλέπεις πόσο ἀνυπομονοῦν καί πόσο ὑποφέρουν!"

Τὸν τράβηξε τρομαγμένον ἡ φτωχὴ μητέρα μου ἀπάνω, μὰς ἔδειξε ἀγκαλιασμένους καί δακρυομένους καί τοὺς δυὸ, καί τοῦ εἶπε πάλι πιὸ ἀναγκαστικῶντα:

"Νά, κότταξε πῶς βασανίζονται, τὰ δύστυχα παιδιὰ μας!... Θέλει σώνει καὶ καλά, νὰ σκοτώσῃ τὸ κορίτσι μας!... Καί γιὰτὶ!... Γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἕνας ἀπλὸς τύπος, δίχως οὐσία καί δίχως σημασία!... Γιὰ ἀπατεῶνα λοιπόν, νομίζεις τὸν Λεώνη;... Κι' ἂν ἔρθουν αὐτὰ τὰ ἔγγραφα ὀχτὼ ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο, τὰ φαντάζεσαι ὅτι θὰ εἶνε πλαστά, ἢ δὲν θὰ εἶνε σύμφωνα μὲ τὴς διαβεβαιώσεις τοῦ γαμβροῦ μας;... Τί φοβάσαι λοιπόν;"

Καί στὸ ἔπακρο τῆς ἀγανακτικῆς ὥρας, ἐξέφωνε:

"Καί δὲν κατακαθαίνεις, χριστιανέ μου, τὸ ἔξῃ; "Ὅτι ἡ ἐπιμονὴ σου νὰ δῆς πρῶτα, τὰ ἀποδιδικτικά τῆς περιουσίας του, εἶνε ἐξυθεριστικὴ γιὰ τὸν Λεώνη καί σκληρὴ γιὰ τὴν 'Ιουλίττα μου;"

"Ὁ πατέρας μου τὰ εἶχε χάσει ἐντελῶς. Ἀπ' τὸ ἕνα μέρος, τὸν ζάλιζαν ἡ ἐπιλήθειες τῆς μητέρας μου. Ἀπ' τὸ ἄλλο πάλι, σπαραζόταν ἀπ' τὰ δάκρυά μου κι' ἀπ' τὴ θλίψι μου..."

"Ὁ καλὸς μου κι' ἀγαθὸς κι' ἀφελὴς πατέρας μου!... Τόσο συγκινήθηκα, ὥ-

στε ὄρκισθηκα ἀμέσως, ὅτι δὲν θέλω νὰ προσβάλῃ τὸν Ἀ-ὠνή, ζητώντας του τὰ ἀποδιδικτικά πρὶν ἀπ' τὸ γάμο... Ἀπλῶς τὰ εἶχε ζητήσει γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἕνας τύπος, συνηθισμένος σὲ παρόμοιες περιστάσεις.

"Ἀφοῦ ὅμως ἡ ἐπιθμία μου ἦταν, νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας ὅσο τὰ δυνατόν γρηγορότερα, αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ νὰ συμμορφωθῇ. Μ' ἀφῆνε ἐντελῶς στὴ διάθεσί μου, ν' ἀποφασίσω ἐγὼ αὐτὸ πού θεωροῦσα πιὸ καλὸ!"

Μὲ βουρκωμένα μάτια ὕστερα, ὁ ἀγαπημένος μου πατέρας, ἦρθε κοντά μου, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, μὲ καταφίλησε, καί μὲ χάιδεψε ὡς νὰ ἦμιον μωρὸ παιδάκι, στὶς φωνὲς καί στὶς ἰδιοτροπίες τοῦ ὁποῖο ὑποχωρῶν ἀμέσως ὁ γονεῖς.

"Ἀπάνω σ' αὐτῆς τῆς συγκινητικῆς σκηνῆς, ἔφτασε ἀπρόσκλητη κι' ἡ θεία μου. Στεγνὴ ἀλλὰ καί λογικὴ αὐτὴ ἡ γερωντοκόρη, δὲν εἶδε ἐμεγάλον ἐνθουσιασμό, μολὶς ἀκουσε τὴς καινούργιες ἀποφάσεις τοῦ πατέρα μου. Ἀφοῦ εἶπε ἄρκετὰ ἐπει τοῦν τίπων οἱ ὁποῖοι, ὠστόσο, εἶνε οἱ φύλακες τῆς οὐσίας, τὰ θῶα ὕστερα μαζί μου γιὰ τὴς ἐπιπολαήτες καί γιὰ τὴς ἀπερισκέψιες μου. Καί τέλος, μού εἶπε πειραχτικά:

"—Ἐνα κορίτσι ἀδῶ, καί μὲ καλὴ ἀνατροφή, δὲν πρέπει νὰ δεῖχῃ ἀνυπομονησία γιὰ τὰ γάμο του, ὅπως δεῖχνεις ἐσύ!"

"Ἡ μητέρα μου, θυμωμένη γιὰ τὴν ἐπέμβασι τῆς θείας μου, πετῆχθηκε τότε καί τῆς εἶπε:

"—Τὰ πρόκομες δὰ κι' ἐσύ, μὲ τὴς φρονιμάδες σου καί μὲ τὴς ὑπονοήσεις σου!... Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσες νὰ βρῆς σύζυγο, ὡς τὰρα!"

Ὁ πατέρας μου πάντα ἀπαίτουσε ἀπὸ μὰς, νὰ σεβῶμαστε τὴν ἀδελφὴ του. Γι' αὐτὸ κότταξε ἀσπρητὰ τὴν μητέρα μου, καί

της εώς αλλάζοντας γνώμη :

“Όλα αυτά που συμβαίνουν, είναι παιδαριωδίες... Όχι το ή-μέρες ή και δεκαπέντε ακόμη, όσο να ρθούν τα Έγγραφα, περ-νούν χωρίς κανέναν να τις καταλάβη...”

“Αλλά δεν πρόλαβε ν’ αποτελειώση : ‘Ο Λεώνης σηκώθηκε απότομα, πήγε στη θεία μου, γονάτισε μπροστά της, κι’ άρχι-σε να της φιλή τα χέρια ικετευτικά :

—“Ω, καλή μου θεία... Μην μάς άρνήσεται αυτή την εύτυχια... Μην παρατείνεται το μαρτύριό μας... Λατρεύω την ‘Ιουλιτίτ-σας, και με λατρεύει... Και κάθε στιγμή που περνάει, αξάνει την άγωνία μας...”

Οι τρόποι του, ο τόνος της φωνής του, τα δάκρυά του, το γοητευτικό του πρόσωπο, είχαν άκαταμάχητη δύναμη σε όλους. “Άλλωστε, ή φτωχή μου θεία πρώτη φορά στη ζωή της έβλεπε άνδρα, γονατιστό στα πόδια της !

Και λύγισε... Κάθε αντίσταση νικήθηκε, άπ’ τις ικεσίες μας κι’ σπ’ τα δάκρυά μας...”

Οι άραβάνες μας είχαν ήδη γνωστοποιηθή, κι’ όλες ή σχε-τικές διατυπώσεις για τόν γάμο μας είχαν τελειώσει. Ορίστη-κε λοιπόν ή έπομένη έβδομάς, για τήν τέλειση τών γάμων μας, είτε άν έρχόντουσαν, είτε άν δεν έρχόντουσαν τά πολυθύλη-τα εκείνα Έγγραφα

Τήν έπομένη ήμέρας, ήταν ή τελευταία Κυριακή της ‘Αποκρήας. ‘Ο κύριος Δελ-πέκ θόδινε μεγάλο χορό τό βράδυ, και μάς είχε καλέσει. ‘Ο Λεώνης είχε σχεδι-άσει δύο άρωάτας μεταμφιέσεις — για μένα και για τή μητέρα μου — κι’ άπάνω στα σχέδιά του ή ράπτριες μάς έφραψαν δύο πολυτελέστατα κοστούμα : Θα μεταμφιέζομασε σε ‘Οθωμανίδες χανούμ, και τά λαμπρά κι’ άφθονα κομμάτια που διαβάταμε, θα μάς εξασφάλιζαν τό θρίαμβό που ήπαιναν τών άλλων γυναικών !

Πήγαμε στού κυρίου Δελπέκ. ‘Ηταν ό νεοειρδής ό στολιμός μας. Είχαμε φορέ-σει άπάνω μας, σχεδόν δλόκληρο τό κο-ζμηματοπωλείο τού πατέρα μου. Μονάχα τά δικά μου κομμάτια, θάβιζαν τούλά-χιστον ένα εκατομμύριο φράγκα !

‘Ο Λεώνης φορούσε λαμπροτάτη στολή Τούρκου πασά. Τόσο άρωάος ήταν, τόσο μεγαλοπρεπής, ώστε όλοι άνέβαιναν στα καθίσματά τους, για να μάς δούν καλύτε-ρα. ‘Η καρδιά μου χτυπούσε γοργά. ! ! ύπερηφάνειά μου και τό καιάρι μου, πλη-σίζαν στα όρια της τρέλλας...

Και έξερεις, δόν ‘Αλέο ; ... Δεν ύπερη-φανεύομουν, δεν ήμουν τόσο εύτυχής, για τή δική μου στολή και για τή δική μου άμορφιά, άλλα μόνον για τήν ύπεροχή και για τήν άμορφιά τού Λεώνη !

‘Αλλοίμονο ! ... Έκείνη ή αδέεχαστη ήμέ-ρα τού θριάμβου μου και τής λαμψέας μου, ήταν δυστυχώς κι’ ή τελευταία ! ... Με πόση άβύλιότητα και με πόσους έξου-τελισμούς, πλήρωσα άργότερα τις μα-ταιότητες εκείνης !

‘Η θεία μου, είχε μεταμφιεστή κι’ αυ-τή. Είχε ντυθή με κοστούμ ‘Εθραίας. Μας άκουούσε ως πωλήτρια έθην, κουβαλώντας μαζί της δλόκληρο φορτίο από βεντάλιες κι’ από μπουκαλάκια με άρωματια.

‘Ο Λεώνης, θέλοντας να εξασφαλίση περισσότερο τήν είνωια της θείας μου ‘Αγάθης, είχε σχεδιάσει τή μεταμφιέση με ά-πειριωπη φιλοκαλία. Και τόσο παιηκόταν χαρακτήρα κατώρ-θωσε να προσδώη στα στολιάζα τού κρατουμένου της, ώστε φα-νόταν έντελώς άλλαγή ή σθεαρή και μαραμίνη όμψ της...

‘Αλλοίμονο ! ... Πόσο έλαφρό εινε τό μυαλό τών γυναικών ! ... Κι’ αυτή άκόμη ή σθεαρά και όρθημη θεία μου, είχε μεθύσει από ένθουσιασμό, εκείνη τή βραδυή !

Βρικώμασε τρώς όρες πειά, στό χορό τού κυρίου Δελπέκ. ‘Η μητέρα μου χόρευε διαρκώς. ‘Η θεία μου φλασούσε με κά-τι άλλες κυρίες, ηλικιωμένες σάν κι’ αυτή. Κι’ ό Λεώνης καθό-ταν διαρκώς κοντά μου, και δεν έπαυε να μου ψιθυρίζει λόγια άκατακρήτης περιπαθείας. Κάθε λέξι του, ήταν και μιά φλό-γα που έκανε τό αίμα μου να βράζει.

Ξαφνικά, ή λαλιά του κόπηκε. Τόν είδα να χλωμαίη σάν πτώμα, και τά μάτια του να γλαρώνουν, σάν να άντίκρυζε τρο-μαχτική όπτασία !

Παρακολούθηα τό άγνωπό τό βλέμμα, τότε, και τό είδα προσπυλωμένο σ’ ένα άνθρωπο. ‘Ηταν νέος αυτός ή άθωπος, στεκόταν λίγα βήματα μακριά μας, λεγόταν ‘Ερριέτι, μάς κύτταζε προσεχτικά, και τό άντίκρουμά του δυσάρεστη κι’ έ-μένα.

‘Ο ‘Ερριέτι αυτός, μ’ είχε ζητήσει άπ’ τούς γονείς μου ως

συζυγά του, κατά τό παρελθόν έτος. ‘Η μητέρα μου όμως, άν κι’ ήταν νέος πλούσιος και καλής οικογενείας, δεν δέχτηκε τήν πρότασί του, θεωρώντας τον ότι δεν αξίζει για μένα. ‘Ο ‘Ερρι-έτι όμως, δεν έπαυε να με φλερτάρ. Ένωούσε να με παρα-κολούθη παντού, παρ’ όλη τήν άδοαφορία ποθειβουα, και μ’ έ-νωχλοσε διαρκώς με τις έξομολογήσεις του έρωτος του.

Τέλος, πείρασε κι’ ή μητέρα μου. Κι’ έπειδή της φαινόταν αυθάδης και πολύ κοινός ως άνθρωπος, άναγκάστηκε να τό κόψη κάθε έλπίδα με πολύ άπότομο τρόπο.

‘Ο νέος φάνηκε τότε περισσότερο λυπημένος, παρά δυσάρε-στημένος. Κι’ έφυγε άμέσως για τέ Παρίσι, θέλοντας να με ξε-χάση.

‘Απ’ τήν έποχή εκείνη, ή θεία μου κι’ άλλες οικογενειακές μας φίλες, δεν έπαυαν να έπαινούν τόν ‘Ερριέτι. Τόν θεωρού-σαν ως έντιμότατο νέο, ως πολύ μορφωμένο, πολύ εύγενοūs χαρακτήρος, κι’ σποδοκίμασαν τήν άδοαφορία μου για εκείνον...

“Αβέλα μου λοιπόν, και χωρίς να μου φταιή και πολύ ό άν-θρωπος, τόν είχα άντιπαθήσει προμερά. Κι’ ή αιδωρία εκείνη έμφανίσό του, μέσα στήν πιο μεθυστική στιγμή της εδβαμονίας μου, προκάλεσε στήν ψυχή μου δυσάρεσκεια και ψυχρότητα έ-ναντίον του.

Γύρισα λοιπόν άλλο τό κεφάλι μου, και προσποιηθήκα ότι δεν τόν είδα. ‘Αλλά τό αλλόκοτο βλέμμα, τό όποιο τού είχε ρίξει ό Λεώνης, καθώς και τό πιο αλλόκοτο άκόμη, με τό όποιο προκλητικά τόν κύτταζε ό ‘Ερριέτι, δεν διέφυγαν τήν προσοχή μου.

‘Ο Λεώνης τότε, βιαστικός, με πήρε άπ’ τό χέρι Προσάστικε ότι έκανε πολλή ζεστή, και μου πρότεψε να πάμε στήν πλάνη αβουσα να πάρουμε ένα παγωτό.

Τόν πίστεψα. ‘Όσο για τό άπαισιο βλέμμα τού ‘Ερριέτι, νόμισα ότι προε-ρόχων άπ’ τή συσκοτάτη ζήλεια του. Πή-γαμε στήν αβουσα, φάγαμε από ένα πα-γωτό, κι’ ύστερα ό Λεώνης με τράβηξε στόν έξώστη, όπου ύπήρχε άραιός κό-μος.

Τόν είδα ταραγμένο τότε, συλλογιαμέ-νον, και τόν ρώτησα τί είχε.

—Μτά, τίποτε δεν έχω ! μου άποκρίθη-κε με στενοχωρία Μιά μικρή άδίαθεσία εινε, ή όποια γρήγορα θα περάση !

Πραγματικά, μου φάνηκε ότι συνερχό-ταν. ‘Αλλά τή στιγμή εκείνη, πρόσεα ότι ό ‘Ερριέτι ήταν πάλι κοντά μας, παρα-κολουθώντας εαίματα τά ίχνη μας. Τότε δεν μπόρεσα πειά να συγκρατηθώ, και μουρμούρασα στό Λεώνη με έντονη δυσά-ρεσκεια :

—Πολύ ένοχλητικός μάς έγινε ό νέος αυτός... Ένωσε να μάς παρακολουθη παν-τού... Κι’ έχει ένα άπαισιο, ύπουλο ύφος, που τόν κάνει σαν βρικόλακα !

—Ποιός ; ... Για ποιόν μιλάς ; με ρώτη-σε ταραγμένος ό Λεώνης. Ποδ εινε ; ... Πώς τόν λέν ; ... Τι μάς θέλει ; ... Τέ-ξερεις έσύ ;

Τάχασα μπρός στή θύελλα αυτή τών έ-ρωτησέών του, ή όποιες φανέριναν άπε-ριγραπτη ταραχή και άύγχυσ. ‘Ωστόσο, τού διηγήθηκα όλα ό-σα συνέβησαν στό παρελθόν μεταξύ έμού, της οικογενείας μου, και τού ‘Ερριέτι. Και συγχρόνως, αύστησα στόν ζήτηση μου Λεώνη να μη δίνε σημασία σ’ έ μέλους αυτός παρακολου-θήσεις του άλλοτε θαυμαστού μου.

‘Ο Λεώνης δεν μου άποκρινόταν. Μ έκουγε σάν άφηρημέ-νος, κι’ ένωιαθα τό χέρι του να παγώνει μέσα στό δικό μου. ‘Ενας τρώμος σπαμωδικός έκανε τό κορμί του να σπαράξει, τό πρόσωπό του έξακολουθούσε νάχη τή χλωμάδα λεμονιάς, και τά χείλη του μουρμούριζαν πότε-πότε άκαταλόγητα για μέ-να φράσεις.

Τέλος, με φανερή προσπάθεια, κατώρθωσε να βρη τήν πρώ-τη ψυχραιμία του. Μου γαργάλασε βιασμένα και κηθούρις :

—Πολύ ξεκουρδισμένα εινε τά νεύρα μου, άπόψε... ‘Η ζεστή του χοροδ, τά άρωματια κι’ αυτό τό άναθ’ματισμένο σαρκί-κι που μου σφίγγει τό κεφάλι, με ζάλλισαν... Μου φαίνεται, πως γρήγορα έ’ άποτραθηχτώ στό δωμάτιό μου να ήσυχάζω !

—Όχι, άγάπη μου ! τού είπα τότε, με παράπονο κι’ ικεσία στή φωνή μου. “Αν φύγης από τόμα έού, θα μου φαη άτέ-ραντη ή ύψηκι κι’ άνωφόρη ή δεξιέωσις... Καλύτερα να πάς σε μιά άπόμυρη αβουσα, να βγάλη για μερικέσ σπινιές αυτό τό σαρκί που σε τυραννεί, και ν’ άνακουφισής... ‘Επίσης άς ζήησομε και λίγο άνθέρα, να μουίσης... Αυτό θα σου κινή καιλό στά νεύρα !

(‘Ακολουθεί)

